

[Holger K. Nielsen]

der nu tegner sig, men også i det radikale forslag er der et langt videre perspektiv end de arbejdsmarkedsuddannelser, arbejdsministeren nævner.

Der er et meget vigtigt perspektiv i almenundervisning. Almen voksenundervisning er en fast integreret del også i det radikale forslag, også i det socialdemokratiske forslag, også i SF's forslag, og det er her, det ganske vigtige ligger: der er ikke tale om snævre, erhvervsrettede arbejdsmarkedsuddannelser. Der er tale om almen undervisning. Som jeg sagde i mit første indlæg, er der historiske belæg for, at denne almene folkeoplysning er så utrolig vigtig, ikke mindst i økonomiske nedgangstider.

Jeg ser i hvert fald enighed om en orlovsordning. Jeg ser enighed om opbygningen af en voksenuddannelsesfond, o.k., der er ikke helt enighed om detaljerne i opbygningen af den, finansieringen osv., men jeg er ikke et sekund i tvivl om, at der gennem udvalgsarbejdet bliver mulighed for at skabe enighed om disse detaljer.

Der er enighed om, at det er de kortest uddannede, der skal have førsteprioritet her, og der er enighed om, at almenundervisning skal have høj prioritet. Det mener jeg giver et vældig godt grundlag for det arbejde, der skal køre videre i Undervisningsudvalget.

Hvis regeringspartierne vil være med, synes jeg det er fint nok, og jeg kan da godt forstå, at både hr. Ole Vig Jensen og Socialdemokraterne appellerer til regeringspartierne, for det er korrekt, at med en så ny uddannelse er det ikke ligefrem en fordel, hvis man har en så vrangvillig undervisningsminister, som vi har hørt i dag.

Jeg synes på den anden side, det er vigtigt at få sagt ud fra debatten i dag, at hvis regeringspartierne ikke ønsker at være med på det grundlag og de principper, der ligger i de tre forslag, så er de tre partier, som har fremsat forslagene, villige til at gå til målet alene.

Jeg er fantastisk enig med Det Radikale Venstre i, at nu skal vi i gang med det her. Der er ikke tale om – jeg tror, det var hr. Berlau, der var inde på det – en revolution. Vel er der ej. Men hvis vi kommer i gang med det, så er jeg ikke i tvivl om, at vi skal starte med noget, der er fornuftigt, men at vi også kan få en udvikling i gang, som kan gøre det endnu bedre senere hen.

Jeg mener, det er en fantastisk glædelig dag i dag, at der nu helt tydeligt tegner sig et flertal for den 1980'ernes reform, man har snakket om siden begyndelsen af 1980'erne, og som nu heldigvis også bliver en 1980'ernes reform og ikke en 1990'ernes reform.

Ole Vig Jensen (RV):

Også jeg noterede mig et holdningsskift, i hvert fald i tonefaldet, fra ministerens første indlæg til det andet. Men jeg må ellers nok have lov at sige, at jeg synes, de to ministre var mere mimoseagtige, end jeg ellers kender dem – og jeg kender dem helt godt, jeg har tit forhandlet med dem.

Jeg tænker på deres forundring over, at der kommer et forslag, der delvis – mere er det jo ikke – udmønter punkt 6 og 7 i vort fælles vedtagne program.

Når begge ministre undrer sig, kunne man selvfølgelig spørge: Jamen hvad i alverden har de to ministre lavet siden 1984, hvor vi vedtog 10-punkts-programmet? Hvorfor har ministrene ikke taget fat på de to spørgsmål, som vi har taget fat på flere af de andre? Det er faktisk en forpligtelse, Folketinget har pålagt, og som man selv har stemt for. Det synspunkt synes jeg udmærket man kunne føre i marken. Det har jeg dog aldrig gjort.

Jeg har heller aldrig, tror jeg, i den periode, der er gået, trængt mig på – hvis jeg må have lov at sige det på den måde – på mit partis vegne med de to punkter, selv om jeg synes, de var vigtige, og at på et tidspunkt måtte det komme. Men vi har jo lavet så mange andre ting, så der er også et forsvar for ministrene.

Ærlig talt, der er ingen grund til at forundres over, at forslaget kommer. Ikke mindst undervisningsministeren ved meget bedre besked med, hvorfor det kommer, end han her vil give udtryk for. Det kan jeg til gengæld bekræfte, men vi skal også have noget sammen.

Det er ikke spor overraskende, og regeringen ved selvfølgelig, at spørgsmålet om at fremme denne sag var meget langt fremme i forhandlingerne mellem regeringen og Socialdemokratiet, da dette års finanslov skulle på plads. Jeg ved godt, at der var et måske noget ekstravagant synspunkt hos Socialdemokraterne her i salen, nemlig at det ikke var det, de allerhelst ville lave sammen med regeringen, hvis jeg har forstået det rigtigt, men sagen ville de gerne have fremmet.